

Hra ve městě 4. 12. 2015

Tma houstla. Termín začátku hry se neodvratně blížil. Stojíme s Jendou u starého, zašlého telefonního automatu na stěně pošty na Foerstrově a snažíme se pod něj přilepit obálku. Kolemjdoucí po nás vrhají nechápavé pohledy. Tváříme se tak nenápadně, jak jen to dvojice podivínu v obleku s mečem na zádech dokáže. Rádi bychom se vyhnuli jakékoliv konfrontaci s policií. Ta se totiž poslední dobou, bohužel, stává celkem běžnou součástí našich her ve městě.

O pár minut později už dorážíme na místo srazu. Jenda jen odloží osobní věci a mizí ke svému stanovišti, Tadeáš už touhle dobou mrzne u zastávky na Dvořákové. Lipo dorazí později, Štístko zkejsnul v dopravní zácpě a Proke se plánovaně opozdil. Zatím dorazilo 5 účastníků, a sice David, Matěj N., Ondra N., Lukáš B. a Slávka. Menším smalltalkem zabíjíme čas a čekáme na šéfy týmů. Ti se brzy objeví a s nimi doběhne i Kája. Rychle rozdělují účastníky a uvádím je do děje.

Jsme zaměstnanci věhlasné detektivní kanceláře, a zrovna máme dva nové případy. Radní města se na nás obrátil s prosbou proklepnout dva politiky. Zdá se, že si ulívají bokem peníze z dotací. Od našich informátorů víme, kde se budou v nejbližších minutách nacházet.

Oby týmy tedy vyráží sledovat podezřelé. Mezi tím se setkávám s Lipem a přesouváme se na další stanoviště do parčíku Malého Prince. Tam už vystoupím jako excentrický majitel nejúspěšnější čokoládovny světa. Průkopník, co přišel s inovativním způsobem přípravy čokolády.

Tam dostávám zprávu od sledovaných. „Došli jsme k budce, co dál?“ Stahuju kumpány k parku a volám do budek. Oběma týmům nabízím práci snů. Dohlédnout na pořádek při slavnostním představení mé nové čokolády. Oba týmy souhlasí.

Začíná nás mírně tlačit čas. Zdá se, že mé obavy o to, zda budeme mít co dělat na celé dvě hodiny, nebyly opodstatněné. Stanoviště s čokoládou musíme zkrátit. Šifrovanou zprávu vypustit. Jestli teda chceme stihnout vlak.

Účastníci koštují čokoládu a vyrábí banánky v čokoládě. Předstupuji a přednáším proslov o mém novém výrobním procesu. Tím nejdůležitějším krokem je přidat do čokolády špetku chilli. Smluvený signál. Nenápadně zakývám hlavou. Přichází zvrát.

Zpoza kopce příběhne muž v rytířské přilbě a ohrožuje mne mečem! V panice upouštím kufřík s receptem na čokoládu, a zlořád prchá. Detektivové se jej snaží pronásledovat. Ale běda, marně. Vše ale není ztraceno! Při útěku mu z kapsy vypadl zmačkaný kus papíru.

Instrukce jsou zřejmé. Dvě mrtvé schránky by mohly obsahovat nějakou stopu. Oba týmy proto rychle vyráží tyto místa najít. Před námi organizátory stojí další logistický úkol. Je třeba přepravit všechny a všechno do nemocnice k poslednímu stanovišti, zatímco já to musím stihnout na nádraží na Nové Ulici.

Zkouším zavolat na oba telefonní automaty. Prokop je na místě a prohledává, Štístkovi se mi dovolat nedaří. Čas až nepříjemně rychle utíká, visací hodiny na nástupišti hlasitě tikají. Vlak odjíždí už za pár minut, a já stále nevím, jestli Štískův tým našel jízdenky.

Nástupiště se pomalu plní zachmuřenými cestujícími. Co chvíli se někdo z nich podívá na hodiny a tlumeně zakleje. Já si ale pokaždé jen tiše oddechnu. Vlak má totiž zpoždění, a každá minuta navíc znamená, že by to oba týmy mohly stihnout. A až se konečně na blízkém přejezdu spustí signalizace, dostávám tu uklidňující zprávu. Oba týmy vlak stihly.

Čeká nás cílová rovinka. Společník z Ameriky má pro nás nové informace. Zdá se, že neznámý muž v přílbě hodlá prodat má tajemství nějakému zájemci! A to za pár minut, v areálu místní nemocnice!

Není času nazbyt a tak týmy vyráží. Já mezitím informuji skupinku v nemocnici a sám se tam pokouším dostat. Bohužel neúspěšně. Finále bylo, alespoň co jsem se doslechl, správně grandiózní, a všichni byli řádně odměněni. Ukradená tajemství nalezena, a čokoládovna zachráněna! Už nám zbývalo jen vrátit se na místo srazu a rozloučit se.

A jak vlastně Jenda naložil s tím kilem čokolády, co nám zbylo? To už je ale jiný příběh...